

Όταν έχεις δύο επιλογές . . . διάλεξε την τρίτη!

των Σίσσυ Πετράκου και Ηλία Σιούτα

«Κι η Αμερική μη νομίζεις πως είναι και τόσο μεγάλη. Δεν υπάρχει χώρος για μένα και για σένα, για τους όμοιούς μου και για τους όμοιούς σου, δε χωράνε μαζί πλούσιοι και φτωχοί στην ίδια χώρα, δε χωράνε κλέφτες και τίμιοι άνθρωποι μαζί, ούτε η πείνα μαζί με το πάχος» Τζον Στάινμπεκ, Τα σταφύλια της οργής

Η υπαρπαγή της νεολαίας, της εργασίας και της δημιουργίας να σταματήσει εδώ

Μια χώρα διχασμένη, βαθιά μέσα σε ένα ακήρυχτο εμφύλιο πόλεμο που λέγεται Μνημόνιο, που τα αποτελέσματα του είναι ακόμα ενεργά. Από τη μία, τα εκατομμύρια ανέργων, εργαζόμενων φτωχών και απελπισμένων. Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων αυτής της χώρας και φυσικά η νεολαία της. Ειδικά η νεολαία της. Από την άλλη, οι νικητές του Μνημονίου και οι πατριάρχες του ελληνικού καπιταλισμού. Όλοι μαζί, σε μια υποχρεωτική και αφύσικη συγκατοίκηση, σε μια χώρα όπου βυθίζεται στην αδικία και στην αδιανόητη εκμετάλλευση των ζωνών υποτίμησης της εργασίας και της ζωής. Δυο διαφορετικοί κόσμοι “συνυπάρχουν” στην ίδια χώρα. Μόνο ο ένας όμως ξύνει τον πάτο του βαρελιού. Μόνο εμείς.

Η νεότητα όμως τιμωρεί και εκδικείται. Το μέλλον είναι ανίκητο

Δεν υπάρχει στον κόσμο κυβέρνηση με 65% ανεργία των νέων, και 30% συνολική, που να μένει στη θέση της και να μη σαρώνεται. Έτσι έγινε κι εδώ. Όλες οι κυβερνήσεις στον κόσμο με παρόμοια δεδομένα, με τέτοια αντι-νεανική στρατηγική, πέφτουν. Δεν υπάρχει κυβέρνηση με -25% πτώση του ΑΕΠ (σχεδόν αποκλειστικά από μισθούς και κοινωνικές δομές), που να παραμένει στη θέση της. Στην Ελλάδα της ασφυξίας και των πολλαπλών αποκλεισμών, στις 25 Ιανουαρίου, οι νέοι έδειξαν εμπιστοσύνη στη νέα κυβέρνηση που ήρθε. Τώρα όμως διψούν για δικαίωση, για κάτι διαφορετικό, για κάτι εκτός σχεδίου. Αλλά ακόμα τίποτα. Καμία χώρα όμως δεν μπορεί να πτωχεύσει όσο εμπιστεύεται και δίνει χώρο στους νέους της. Αντίθετα, όποια χώρα επιλέξει να εξορίσει και να τιμωρήσει τη νεότητα της, τότε θα δώσει χώρο στο μαύρο να πλακώσει τα πάντα. Δεν βλέπουμε την κατάσταση στη νεολαία σήμερα; Δεν βλέπουμε, δεν είμαστε κομμάτι του κοινωνικού δυναμικού όπου πρωταγωνίστησε σε αγώνες, στήριξε την πολιτική ανατροπή και τώρα απαιτεί να της δοθεί ο χώρος για να αναλάβει την ανόρθωση της χώρας σε νέες βάσεις; Παράλληλα δεν βλέπουμε, δεν βιώνουμε την οργανωμένη υποτίμηση των ζωνών μας; Πόσο ακόμα θα αποφεύγουμε το μέλλον; Στα χρόνια της υπομονής δεν νίκησε ποτέ κανείς.

Να ξεκινήσουμε από την αναδιανομή, όπως έγινε στη μεταπολεμική Γερμανία. ΤΩΡΑ!

Στη δημόσια συζήτηση έχει επικρατήσει η μία όψη της γερμανικής “ανοικοδόμησης” μετά τον Β' ΠΠ και συγκεκριμένα το διεθνές συνέδριο του Λονδίνου για τη διαγραφή του

γερμανικού χρέους, το 1952. Όμως έγινε και κάτι ακόμα, που αφορούσε στον εσωτερικό συσχετισμό. Κάτι το οποίο ακόμα και σήμερα δεν συζητάμε. Λίγους μήνες πριν, η γερμανική κυβέρνηση είχε προχωρήσει (“μονομερώς”) σε μια καίρια στρατηγική επιλογή: Το Lastenausgleich (εξισορρόπηση φορτίου). Συγκεκριμένα, επέβαλε μια εφάπαξ εισφορά στα φυσικά πρόσωπα με μεγάλα εισοδήματα (one-off capital levy), η οποία επέβαλε την δήμευση του 50% της περιουσίας τους, εκτεινόμενη σε 30 χρόνια, μέσα από τρίμηνες δόσεις. Αυτή η διαδικασία αποτέλεσε τη ραχοκοκκαλιά της ανοικοδόμησης της γερμανικής κοινωνίας. Αυτή η επιλογή, η “εξισορρόπηση φορτίου” μεταξύ των πάμφτωχων και των πλούσιων Γερμανών, απέδωσε το 25% της συνολικής οικονομικής βάσης για την επιβίωση και την ευημερία της πλειοψηφίας της χώρας. Κυρίως για τους νέους και τις νέες. Από εκεί πρέπει να ξεκινήσουμε. Όχι από το ΦΠΑ, ούτε από τις επικουρικές . .

Μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης πάντα κόβει και από τις δυο μεριές

Η συζήτηση έχει ανοίξει· οι Έλληνες πλούσιοι πρέπει να πληρώσουν το κόστος των επίλογων τους, τις “Μεγάλες Ιδέες τους” που μας οδήγησαν στην καταστροφή. Οι πλούσιοι πρέπει να χάσουν κάποια μηδενικά από κάποιο τραπεζικό λογαριασμό τους, ώστε να επιστρέψει η δημιουργία, το μέλλον και η προοπτική για όλη τη χώρα. Απαιτείται μια αντίστροφη “κατάσταση έκτακτης ανάγκης”. Χρειάζεται μια κατάσταση αντίστροφης αναδιανομής για να ανακτηθεί αρχικά η εργασία, στην κατεύθυνση της απελευθέρωσης της, για να βρουν κίνητρα οι 200.000 νέοι που έφυγαν να γυρίσουν και να ενσωματωθούν οι 200.000 όπου (επιτέλους!) θα αποκτήσουν ιδιότητα πολίτη. Να δοθεί έμφαση στην κοινωνικά χρήσιμη έρευνα και τη δημιουργία, για να στηριχτούν αυτοδιαχειριζόμενα ή συνεταιριστικά εγχειρήματα, για να στηριχτεί ένα δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα στην κατεύθυνση της κοινωνικοποίησης των αναγκαίων γνώσεων, για να στηριχτεί ο αγροτικός τομέας και οι νέες τεχνολογίες, για να αναλάβει η νεολαία το ιστορικό στοίχημα του παραγωγικού, οικολογικού και κοινωνικού μετασχηματισμού. Το δικό μας Σχέδιο.

Ελληνική Αριστερά· το ίδιο ψέμα πάντα κουβαλά

Όμως, έχουμε κάνει την ιδεολογική μας ήττα, βίωμα. Σχεδόν όλη η αριστερά μιλάει με τα λόγια του αντιπάλου: Όσο η χώρα “δεν παράγει τίποτα”, δεν υπάρχει τίποτα να αναδιανεμηθεί. Όσο εμείς χαζεύουμε τα παρατημένα εργοστάσια και τα λουκέτα στους εμπορικούς δρόμους, το πιστεύουμε ακόμα παραπάνω. Η εικόνα χτίζει την αφήγηση. Μέχρι να φας το πρώτο χαστούκι: Τα ΕΛΠΕ υπερδιπλασιάζουν τα κέρδη τους σε ένα χρόνο, ο Μπόμπολας έχει κάνει εργοτάξιο τη μισή Ελλάδα, αλλά δεν πληρώνει τους εργαζόμενους του, ο Μελισσανίδης χτυπάει κόκκινα στα κέρδη από τα πετρέλαια και το τζόγο, τα κανάλια συνεχίζουν τη φοροαποφυγή κλπ. Αρκετά με το άλλοθι του μέλλοντος! Αναδιανομή πρώτα και πριν απ’ όλα! Τα 600 δις των διαθέσιμων της ελληνικής αστικής τάξης είναι εδώ. Οι ώρες είναι οριακές. Η ελληνική αριστερά αν δεν αναμετρηθεί σήμερα με τον αόρατο ελληνικό καπιταλισμό, δεν θα είναι ούτε ελληνική και αριστερά. Δεν μπορείς να προτιμάς τους “ξένους”. Αν δεν βλέπεις στον ελληνικό καπιταλισμό, πως θα δεις την εργατική τάξη και τις ανάγκες της; Πάντα θα σου φταίει ο άλλος, ο αντίπαλος, ο ξένος.

Αναδιανομή πλούτου, ισχύος και εισοδημάτων ή απλά Δημοκρατία.

Είμαστε όντως σε μια έκτακτη ανάγκη που απαιτεί έκτακτες παρεμβάσεις. Απαιτείται μια αντίστροφη “κατάσταση έκτακτης ανάγκης” για να ανακτηθεί αρχικά η εργασία και τα δικαιώματα της, στην κατεύθυνση της απελευθέρωσης της. Αυτός είναι ένας διαρκώς ενεργός στρατηγικός στόχος, όπου μπορεί να ξαναφυτρώσει σε καθεστώς μιας κοινωνικο-πολιτικής ανατροπής. Το μεγάλο ερώτημα που απάντησε διαφορετικά η ελληνική αριστερά από την ισπανική αριστερά τη δεκαετία του '40. Όχι απλά το γκρέμισμα του παλιού αλλά και τη δημιουργία του νέου. Το νέο σήμερα δεν μπορεί να στεριώσει χωρίς την σύγκρουση. Το νέο δεν μπορεί να στεριώσει χωρίς στήριξη και συμμετοχή.

Διαπραγμάτευση υπέρ των φτωχών σημαίνει κατά των πλουσίων. Απλά

Ένα πρόγραμμα δεν είναι γράμματα, λέξεις σε ένα χαρτί, αλλά μια ενεργητική και διαλεκτική σχέση ώστε να λύνονται προβλήματα και να διευρύνεται η δυνατότητα και ο χώρος των ανθρώπων να ζουν καλά. Το πρόγραμμα μας που έχουμε ανάγκη είναι η δέσμευση για αλλαγή πορείας. Ας δώσουμε χώρο και περιεχόμενο στις διεκδικήσεις της νεότητας και αυτή θα ξεκλειδώσει την εξίσωση του μέλλοντος με τους αγώνες και την δημιουργικότητα της. Επείγει και δεν μπορεί να περιμένει: πρέπει ανοίξουμε τον δρόμο που θα συνδεθεί η νεολαία με το ριζικό μετασχηματισμό- μια νεολαία που δεν θα μένει παρατηρητής, αλλά θα είναι στυλοβάτης και πρωταγωνιστής σε μια πορεία μετασχηματισμού. Αυτό ξεκινά με την επίθεση στον πλούτο. Όχι λόγω κάποιας εμμονής, αλλά γιατί έτσι μόνο γίνεται.

Όταν γύρω σου χορεύουν τα δισ, είναι τραγικό να είσαι μετριοπαθής

Αν πρέπει να διαπραγματευτούμε κάτι, αυτό είναι ο τρόπος με τον οποίο θα κουρέψουμε τα 600 δισ των συνολικών διαθεσίμων της ελληνικής αστικής τάξης, την στιγμή όπου ασφυκτιούμε για μερικά εκατομμύρια. Τον τρόπο με τον οποίο θα ανακτήσουμε την εργασία και την δημιουργία, τα δικαιώματα και τα όνειρα μας. Δεν θα διαπραγματευτούμε έναν άλλο τρόπο ώστε η χώρα θα συνεχίζει να σκοτώνει τα παιδιά της, τους φτωχούς της, το μέλλον. Μόνο έτσι θα πτωχεύσουμε. Είμαστε εκεί για αυτούς και όχι για “όλους”. Είμαστε αυτοί. Κάθε ανάσα τους. Μια πυξίδα σου δείχνει που να πας, άλλα δεν σου λέει για τις δυσκολίες του ταξιδιού. Αυτές είναι δικό σου καθήκον να αντιμετωπίσεις. Μην κατηγορήσεις την πυξίδα, όμως.

Να μη φύγουμε ήσυχα μέσα στη νύχτα. Να καρφώσουμε την σημαία της ισότητας! Να νικήσουμε εδώ και παντού!

Στις 25 Ιανουαρίου του 2015 γράφτηκε ιστορία. Ξεκινήσαμε ένα νέο κεφάλαιο, στο όνομα όλης της φτωχής ανθρωπότητας. Να μην το κλείσουμε στην πρώτη παράγραφο. Να μην γίνουμε μια υποσημείωση της “κρίσης”, μια στιγμή “εκτός πλάνου” όπου έσβησε μόνη της, γιατί αρνήθηκε να γίνει αυτό που επαγγέλθηκε. Να γίνουμε η εκδίκηση των ανθρώπων

απέναντι στα μοντέλα τους. Να βάλουμε φωτιά σε αυτή τη χώρα-μαρτύριο, σε αυτή την Ευρωζώνη όπου είναι τόσο δυνατή όσο ο φόβος μας. Χωρίς σιγαστήρα. Να μη φύγουμε ήσυχα μέσα στη νύχτα

Συμφωνία ή ρήξη; Ταπεινωτική ήττα ή έντιμη ήττα;

Πάντα κυνηγάμε αυτή την μεγάλη “κόκκινη νύχτα”. Την “μεγάλη κίνηση” σε ένα αγώνα ταχύτητας, που δυστυχώς είναι αγώνας δρόμου. Οδηγός μας πρέπει είναι η ταξική μεροληψία. Αν πρέπει να συμφωνήσουμε σε κάτι, αυτό είναι ότι ζούμε σε μια χώρα βαθιά άδικη και άνιση. Μια χώρα που έμαθε να επιτίθεται σε ότι είναι ζωντανό και να συντηρεί ότι το παράλογο. Και αυτό είναι αδιαπραγμάτευτο. Αυτό είναι πραγματικό. Αυτό είναι η ζωή μας. Αυτό είναι η αδιανόητη πραγματικότητα μας. Ή αυτοί ή εμείς, πάλι. Αν έρθουμε σε ρήξη, αυτό θα γίνει γιατί δεν θα ξαναπιάσουμε την συζήτηση με τους “πιστωτές” εκεί που την άφησε το ξεφτιλισμένο πολιτικό προσωπικό της καταστροφής, που σήμερα περιμένει να δικαιωθεί από την ατολμία μας. Να βάλουμε ένα τέλος. "Συμφωνία" ή "Ρήξη" χωρίς μνημόνιο για τους πλούσιους δεν υπάρχει. Να οργανώσουμε μια νέα αρχή, πολύχρωμη και φωτεινή! Ή αυτοί ή εμείς, πάλι. Πάντα.

Το βάθος του ουρανού μας να μπορεί είναι κόκκινο και όχι μαύρο! Είναι στο χέρι μας! Είναι η ζωή μας! Τι μας σταματάει;

Υ.Γ.1: Ότι και να γίνει, οι άλλοι θα μπορούν να αγοράσουν μια καινούργια ζωή στο city του Λονδίνου, ή σε κάποιο άλλη εύκαιρη (φορολογική) πατρίδα τους. Εμείς;

Υ.Γ.2: Είναι τόσο κρίσιμη και επείγουσα η δημοκρατική συγκρότηση της νεολαίας και των διεκδικήσεων της. Η συλλογική δημιουργία μιας αυτόνομης στρατηγικής για τη νεολαία, που θα δοκιμάζεται στην πράξη και όχι στα λόγια, που θα εντάσσει ισότιμα και δημοκρατικά τους “ξεχασμένους” της πολιτικής στην υπόθεση της Ανατροπής. Έχει αναντικατάστατο ρόλο να παίξει, ρόλο όπου κανείς άλλος δεν αναλαμβάνει. Να αναδείξει τους εμβληματικούς ηττημένους των Μνημονίων, τη νεότητα, ως επικεφαλής της κοινωνικής απελευθέρωσης. Να μην φοβηθούμε. Ας νικήσει ο καλύτερος μας εαυτός. Ας νικήσουμε όλοι μαζί, γιατί αλλιώς θα χάσουμε όλοι μαζί.